De Europæiske Fællesskabers

Tidende

ISSN 0378-6994

L 12

46. årgang

17. januar 2003

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

Kommissionens forordning (EF) nr. 66/2003 af 16. januar 2003 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 1

Kommissionens forordning (EF) nr. 67/2003 af 16. januar 2003 om udstedelse af importlicenser for ris med oprindelse i AVS-staterne og de oversøiske lande og territorier, der er indgivet ansøgninger om i løbet af de fem første arbejdsdage af januar 2003 i henhold til forordning (EF) nr. 2603/97 3

⋆ **Kommissionens forordning (EF) nr. 68/2003 af 16. januar 2003 om anvendelse af oplysninger fra andre kilder end statistiske undersøgelser og om frister for indberetning af resultaterne af 2003-undersøgelsen af landbrugsbedrifternes struktur** 5

Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug 8

Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for malt 10

Kommissionens forordning (EF) nr. 71/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af byg inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 901/2002 omhandlede licitation 12

Kommissionens forordning (EF) nr. 72/2003 af 16. januar 2003 om bud for udførsel af rug, der er meddelt inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 900/2002 omhandlede licitation 13

Kommissionens forordning (EF) nr. 73/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af blød hvede inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 899/2002 omhandlede licitation 14

Kommissionens forordning (EF) nr. 74/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af de repræsentative priser og størrelsen af tillægsimporttolden for melasse i sektoren for sukker 15

Kommissionens forordning (EF) nr. 75/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand 17

(Fortsættes på omslagets anden side)

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

Indhold (fortsat)

Kommissionens forordning (EF) nr. 76/2003 af 16. januar 2003 om fastsættelse af det maksimale restitutionsbeløb ved udførsel af hvidt sukker i forbindelse med den 21. dellicitation under den løbende licitation omhandlet i forordning (EF) nr. 1331/2102 19

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Kommissionen

2003/36/EKSF:

⋆ **Kommissionens beslutning af 7. maj 2002 hvorved det tillades RAG Aktiengesellschaft at erhverve kontrollen over Saarbergwerke AG og Preussag Anthrazit GmbH (Sag COMP/EKSF.1350 — RAG/Saarbergwerke/Preussag Anthrazit II)** [1] *(meddelt under nummer K(2002) 1436)* 20

2003/37/EF:

⋆ **Kommissionens beslutning af 16. januar 2003 om retningslinjer for en foreløbig referencemetode til prøveudtagning og måling af $PM_{2,5}$ i henhold til direktiv 1999/30/EF** [1] *(meddelt under nummer K(2003) 10)* 31

DA

[1] EØS-relevant tekst

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 66/2003

af 16. januar 2003

om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1498/98 [2], særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

(2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

---

[1] EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.
[2] EFT L 299 af 1.11.2002, s. 17.

BILAG

til Kommissionens forordning af 16. januar 2003 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode (1)	Fast importværdi
0702 00 00	052	70,2
	204	44,5
	212	104,8
	999	73,2
0707 00 05	052	137,6
	220	166,2
	628	139,2
	999	147,7
0709 10 00	220	84,8
	999	84,8
0709 90 70	052	136,3
	204	145,7
	999	141,0
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	46,6
	204	52,4
	212	53,9
	220	42,2
	999	48,8
0805 20 10	204	85,0
	999	85,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	61,1
	204	60,4
	220	54,6
	464	142,2
	624	77,6
	999	79,2
0805 50 10	052	64,4
	220	80,7
	600	88,2
	999	77,8
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	060	42,4
	400	96,6
	404	105,6
	720	130,2
	999	93,7
0808 20 50	400	116,6
	528	82,9
	999	99,8

(1) Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 67/2003

af 16. januar 2003

om udstedelse af importlicenser for ris med oprindelse i AVS-staterne og de oversøiske lande og territorier, der er indgivet ansøgninger om i løbet af de fem første arbejdsdage af januar 2003 i henhold til forordning (EF) nr. 2603/97

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2286/2002 af 10. december 2002 om ordninger for landbrugsprodukter og varer fremstillet af landbrugsprodukter med oprindelse i AVS-staterne og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1706/98 ([1]),

under henvisning til Rådets afgørelse 2001/822/EF af 27. november 2001 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab (»associeringsafgørelse«) ([2]),

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) 2603/97 af 16. december 1997 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen for import af ris med oprindelse i AVS-staterne samt i de oversøiske lande og territorier (OLT) ([3]), senest ændret ved forordning (EF) 2300/2002 ([4]), særlig artikel 9, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I medfør af artikel 9, stk. 2, i forordning (EF) 2603/97 skal Kommissionen senest ti dage efter udløbet af fristen for fremsendelsen af medlemsstaternes meddelelser beslutte, i hvilket omfang de indgivne ansøgninger kan imødekommes, og fastsætte, hvilke mængder der er til rådighed under tranchen.

(2) En gennemgang af de mængder, der blev indgivet ansøgninger for under tranchen for januar 2003, viser, at der bør udstedes licenser for de ansøgte mængder, der alt efter tilfældet nedsættes med procentsatserne efter bestemmelserne i bilaget —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. For de ansøgninger om importlicenser for ris, der er indgivet i de fem første arbejdsdage i januar 2003 efter forordning (EF) 2603/97 og meddelt Kommissionen, udstedes der licenser for de mængder, der er anført i ansøgningerne, og som alt efter tilfældet nedsættes med procentsatserne i bilaget.

2. De mængder, der er disponible for tranchen, er fastsat i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

([1]) EFT L 348 af 21.12.2002, s. 5.
([2]) EFT L 314 af 30.11.2001, s. 1.
([3]) EFT L 351 af 23.12.1997, s. 22.
([4]) EFT L 348 af 21.12.2002, s. 74.

BILAG

Nedsættelsesprocentsatser, der skal anvendes på de mængder, som der er ansøgt om for tranchen for januar 2003, og de mængder, der er til rådighed under den følgende tranche

Oprindelse/produkt	Nedsættelsesprocentsats		Mængde til rådighed under tranchen for maj 2003 (t)	
	De Nederlandske Antiller og Aruba	Mindst udviklede OLT	De Nederlandske Antiller og Aruba	Mindst udviklede OLT
OLT (artikel 6) — KN-kode 1006	48,4643	—	—	797,768

Oprindelse/produkt	Nedsættelsesprocentsats	Mændge til rådighed under tranchen for maj 2003 (t)
AVS (artikel 2, stk. 1) — KN-kode 1006 10 21 til 1006 10 98, 1006 20 og 1006 30	71,5742	—
AVS (artikel 3) — KN-kode 1006 40 00	91,2057	—

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 68/2003

af 16. januar 2003

om anvendelse af oplysninger fra andre kilder end statistiske undersøgelser og om frister for indberetning af resultaterne af 2003-undersøgelsen af landbrugsbedrifternes struktur

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 571/88 af 29. februar 1988 om tilrettelæggelse af en række fællesskabsundersøgelser af landbrugsbedrifternes struktur ([1]), senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 143/2002 ([2]), særlig artikel 8, stk. 2, og bilag II, punkt 5, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 8, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 571/88 har en række medlemsstater anmodet Kommissionen om bemyndigelse til for så vidt angår visse kendetegn at anvende allerede disponible oplysninger fra andre kilder end statistiske undersøgelser.

(2) Resultaterne af strukturundersøgelsen er af stor betydning for den fælles landbrugspolitik. Det er nødvendigt, at oplysningerne til stadighed er af høj kvalitet, og anvendelse af data fra andre kilder end statistiske undersøgelser kan derfor kun accepteres, hvis disse data er lige så pålidelige som data fra statistiske undersøgelser.

(3) Fristerne for indberetningen af individuelle undersøgelsesdata fra 2003-undersøgelserne af landbrugsbedrifternes struktur fastlægges af Kommissionen under hensyn til, at tidsplanen for gennemførelsen af undersøgelsesarbejdet varierer mellem de enkelte medlemsstater.

(4) I betragtning af den betydning resultaterne af strukturundersøgelsen har for den fælles landbrugspolitik, og i betragtning af den stigende efterspørgsel efter ajourførte data, skal undersøgelsesdataene behandles og indberettes til Kommissionen (Eurostat) så hurtigt som muligt.

(5) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Landbrugsstatistiske Komité —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Danmark, Tyskland, Nederlandene, Østrig, Sverige og Det Forenede Kongerige bemyndiges til for så vidt angår 2003-undersøgelserne af landbrugsbedrifternes struktur at anvende allerede disponible oplysninger fra andre kilder end statistiske undersøgelser. De kilder, der skal anvendes, er anført i bilag I til denne forordning.

2. De i stk. 1 nævnte medlemsstater træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at oplysningerne er af mindst samme kvalitet som oplysninger, der fås fra statistiske undersøgelser.

Artikel 2

Inden for de i bilag II anførte frister indberetter medlemsstaterne validerede individuelle undersøgelsesdata fra 2003-undersøgelserne af landbrugsbedrifternes struktur.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
Franz FISCHLER
Medlem af Kommissionen

([1]) EFT L 56 af 2.3.1988, s. 1.
([2]) EFT L 24 af 26.1.2002, s. 16.

BILAG I

Andre tilladte kilder end statistiske undersøgelser i forbindelse med 2003-undersøgelserne af landbrugsbedrifternes struktur:

Danmark	Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem
Tyskland	Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem
Nederlandene	Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem Det nationale register over landbrugsbedrifter [1]
Østrig	Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem Ordningen for identifikation og registrering af kvæg
Sverige	Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem Ordningen for identifikation og registrering af kvæg
Det Forenede Kongerige	Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem Ordningen for identifikation og registrering af kvæg Registeret over økologiske produktionsmetoder for landbrugsprodukter

[1] Oprettet i henhold til national lovgivning.

Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem er oprettet i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3508/92 [2] og Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 [3].

Det centrale register over kvæg er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1760/2000 [4].

Registeret over økologiske produktionsmetoder for landbrugsprodukter er oprettet i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 [5].

[2] EFT L 355 af 5.12.1992, s. 1.
[3] EFT L 391 af 31.12.1992, s. 36.
[4] EFT L 204 af 11.8.2000, s. 1.
[5] EFT L 198 af 22.7.1991, s. 1.

BILAG II

Frister for indberetning af validerede individuelle undersøgelsesdata til Eurostat:

Medlemsstat	Undersøgelsesperiode	Frist
Belgien	Maj 2003	31.8.2004
Danmark	Maj 2003	31.8.2004
Tyskland	Maj-juni 2003	31.12.2004
Grækenland	November-december 2003	31.12.2004
Spanien	Oktober-december 2003	31.12.2004
Frankrig	Oktober-december 2003	31.12.2004
Irland	Juni-august 2003	31.8.2004
Italien	Oktober-december 2003	31.12.2004
Luxembourg	Maj-juni 2003	31.8.2004
Nederlandene	April-juni 2003	31.8.2004
Østrig	December 2003	31.12.2004
Portugal	November 2003-februar 2004	31.12.2004
Finland	Maj og november 2003	31.8.2004
Sverige	Juni 2003	31.8.2004
Det Forenede Kongerige	Februar-oktober 2003	31.8.2004

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 69/2003

af 16. januar 2003

om fastsættelse af eksportrestitutionerne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn ([1]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 ([2]), særlig artikel 13, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1766/92 kan forskellen mellem noteringerne eller priserne på verdensmarkedet for de produkter, der er nævnt i artikel 1 i forordningen, og priserne på disse produkter inden for Fællesskabet udlignes ved en eksportrestitution.

(2) Restitutionerne skal fastsættes under hensyntagen til de elementer, der er nævnt i artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1501/95 af 29. juni 1995 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår ydelse af eksportrestitutioner for korn samt om de foranstaltninger, der skal træffes inden for kornsektoren i tilfælde af markedsforstyrrelser ([3]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1163/2002 ([4]), ændret ved forordning (EF) nr. 1324/2002 ([5]).

(3) Restitutionen for mel, grove gryn og fine gryn af hvede og rug skal beregnes under hensyntagen til de kornmængder, der er nødvendige til fremstilling af de pågældende varer. Disse mængder er fastsat i forordning (EF) nr. 1501/95.

(4) Situationen på verdensmarkedet eller visse markeder kan nødvendiggøre, at restitutionen for visse varer differentieres efter deres bestemmelsessted.

(5) Restitutionen skal fastsættes mindst en gang om måneden. Den kan ændres inden for dette tidsrum.

(6) Anvendelsen af disse bestemmelser på den nuværende markedssituation for korn, særlig på noteringerne eller priserne på disse produkter inden for Fællesskabet og på verdensmarkedet, fører til at fastsætte restitutionen til de beløb, som er angivet i bilaget.

(7) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Eksportrestitutionerne ved udførsel i uforarbejdet stand af de i artikel 1, litra a), b) og c), i forordning (EØF) nr. 1766/92 nævnte produkter, undtagen malt, fastsættes til de i bilaget angivne beløb.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

([1]) EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.
([2]) EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.
([3]) EFT L 147 af 30.6.1995, s. 7.
([4]) EFT L 170 af 29.6.2002, s. 46.
([5]) EFT L 194 af 23.7.2002, s. 26.

BILAG

til Kommissionens forordning af 16. januar 2003 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

Produktkode	Bestemmelse	Måleenhed	Restitutionsbeløb
1001 10 00 9200	—	EUR/t	—
1001 10 00 9400	—	EUR/t	—
1001 90 91 9000	—	EUR/t	—
1001 90 99 9000	C05	EUR/t	0
1002 00 00 9000	C06	EUR/t	0
1003 00 10 9000	—	EUR/t	—
1003 00 90 9000	C07	EUR/t	0
1004 00 00 9200	—	EUR/t	—
1004 00 00 9400	C06	EUR/t	0
1005 10 90 9000	—	EUR/t	—
1005 90 00 9000	C08	EUR/t	0
1007 00 90 9000	—	EUR/t	—
1008 20 00 9000	—	EUR/t	—
1101 00 11 9000	—	EUR/t	—
1101 00 15 9100	C09	EUR/t	13,70
1101 00 15 9130	C09	EUR/t	12,80
1101 00 15 9150	C09	EUR/t	11,80
1101 00 15 9170	C09	EUR/t	10,90
1101 00 15 9180	C09	EUR/t	10,20
1101 00 15 9190	—	EUR/t	—
1101 00 90 9000	—	EUR/t	—
1102 10 00 9500	C10	EUR/t	28,75
1102 10 00 9700	C10	EUR/t	22,75
1102 10 00 9900	—	EUR/t	—
1103 11 10 9200	C11	EUR/t	0 (1)
1103 11 10 9400	C11	EUR/t	0 (1)
1103 11 10 9900	—	EUR/t	—
1103 11 90 9200	C11	EUR/t	0 (1)
1103 11 90 9800	—	EUR/t	—

(1) Når dette produkt indeholder presset groft mel, ydes der ingen restitution.

NB: Produktkoderne samt koderne for bestemmelsessteder i serie »A« er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EF) nr. 3846/87 (EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1).

De øvrige bestemmelsessteder er fastsat således:

C05 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Polen, Tjekkiet, Rumænien, Slovakiet og Slovenien.

C06 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Tjekkiet, Slovakiet og Slovenien.

C07 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Letland, Tjekkiet, Slovakiet og Slovenien.

C08 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Tjekkiet, Rumænien, Slovakiet og Slovenien.

C09 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Polen, og Rumænien.

C10 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Polen og Slovenien.

C11 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Estland, Ungarn, Letland, Litauen og Rumænien.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 70/2003
af 16. januar 2003
om fastsættelse af eksportrestitutionerne for malt

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn ([1]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 ([2]), særlig artikel 13, stk. 2, tredje afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1766/92 kan forskellen mellem noteringerne eller priserne på verdensmarkedet for de produkter, der er nævnt i artikel 1 i forordningen, og priserne på disse produkter inden for Fællesskabet udlignes ved en eksportrestitution.

(2) Restitutionerne skal fastsættes under hensyntagen til de elementer, der er nævnt i artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1501/95 af 29. juni 1995 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår ydelse af eksportrestitutioner for korn samt om de foranstaltninger, der skal træffes inden for kornsektoren i tilfælde af markedsforstyrrelser ([3]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1163/2001 ([4]), ændret ved forordning (EF) nr. 1324/2002 ([5]).

(3) Restitutionen for malt skal beregnes under hensyntagen til de kornmængder, der er nødvendige til at fremstille den pågældende vare. Mængderne er fastsat i forordning (EF) nr. 1501/95.

(4) Situationen på verdensmarkedet eller visse markeders særlige krav kan gøre det nødvendigt at differentiere restitutionen for visse produkter alt efter deres bestemmelsessted.

(5) Restitutionen skal fastsættes en gang om måneden. Den kan ændres i mellemtiden.

(6) Anvendelsen af disse bestemmelser på den nuværende markedssituation for korn, særlig på noteringerne eller priserne på disse produkter inden for Fællesskabet og på verdensmarkedet, fører til at fastsætte restitutionen til de beløb, som er angivet i bilaget.

(7) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Eksportrestitutionerne for den i artikel 1, stk. 1, litra c), i forordning (EØF) nr. 1766/92 nævnte malt fastsættes til de i bilaget angivne beløb.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
Franz FISCHLER
Medlem af Kommissionen

([1]) EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.
([2]) EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.
([3]) EFT L 147 af 30.6.1995, s. 7.
([4]) EFT L 170 af 29.6.2002, s. 46.
([5]) EFT L 194 af 23.7.2002, s. 26.

BILAG

til Kommissionens forordning af 16. januar 2003 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for malt

Produktkode	Bestemmelsessted	Måleenhed	Restitutionsbeløb
1107 10 19 9000	C12	EUR/t	0,00
1107 10 99 9000	C13	EUR/t	0,00
1107 20 00 9000	C12	EUR/t	0,00

NB: Produktkoderne samt koderne for bestemmelsessteder i serie »A« er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87 (EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1).

De numeriske koder for bestemmelsessteder er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6).

De øvrige bestemmelsessteder er fastsat således:

C12 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Litauen, Tjekkiet, Rumænien og Slovenien.

C13 Alle bestemmelsessteder, ekskl. Bulgarien, Estland, Ungarn, Litauen, Tjekkiet, Rumænien, Slovakiet og Slovenien

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 71/2003

af 16. januar 2003

om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af byg inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 901/2002 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 [2],

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1501/95 af 29. juni 1995 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår ydelse af eksportrestitutioner for korn samt de foranstaltninger, der skal træffes inden for kornsektoren i tilfælde af markedsforstyrrelser [3], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1163/2002 [4], ændret ved forordning (EF) nr. 1324/2002 [5], særlig artikel 4, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En licitation over restitutionen ved udførsel af byg til alle tredjelande, undtagen Amerikas Forenede Stater, Canada, Estland og Letland blev åbnet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 901/2002 [6], ændret ved forordning (EF) nr. 1230/2002 [7].

(2) I artikel 7 i forordning (EF) nr. 1501/95 er det fastsat, at Kommissionen på grundlag af de meddelte bud efter proceduren i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 1766/92 kan beslutte at fastsætte en maksimumseksportrestitution under hensyntagen til kriterierne i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1501/95. I dette tilfælde gives der tilslag til den eller de bydende, hvis bud er lig med eller lavere end maksimumsrestitutionen.

(3) Anvendelse af ovennævnte kriterier på den nuværende markedssituation for den pågældende kornart medfører, at maksimumseksportrestitutionen fastsættes til det i artikel 1 nævnte beløb.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For bud, der meddeles fra den 10. til den 16. januar 2003 inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 901/2002 omhandlede licitation, fastsættes maksimumseksportrestitutionen for byg til 12,94 EUR/t.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

---

[1] EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.
[2] EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.
[3] EFT L 147 af 30.6.1995, s. 7.
[4] EFT L 170 af 29.6.2002, s. 46.
[5] EFT L 194 af 23.7.2002, s. 26.
[6] EFT L 142 af 31.5.2002, s. 17.
[7] EFT L 180 af 10.7.2002, s. 3.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 72/2003

af 16. januar 2003

om bud for udførsel af rug, der er meddelt inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 900/2002 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/1999 [2],

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1501/95 af 29. juni 1995 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår ydelse af eksportrestitutioner for korn samt de foranstaltninger, der skal træffes inden for kornsektoren i tilfælde af markedsforstyrrelser [3], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1163/2002 [4], ændret ved forordning (EF) nr. 1324/2002 [5], særlig artikel 7, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En licitation over restitutionen og/eller afgiften ved udførsel af rug til alle tredjelande, med undtagelse af Ungarn, Estland, Litauen og Letland, blev åbnet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 900/2002 [6], senest ændret ved forordning (EF) nr. 2330/2002 [7].

(2) I overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EF) nr. 1501/95 kan Kommissionen på grundlag af de meddelte bud efter proceduren i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 1766/92 beslutte, at licitationen skal være uden virkning.

(3) Under henvisning til bl.a. kriterierne i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1501/95 bør der ikke fastsættes nogen maksimumsrestitution.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De bud, der er meddelt fra den 10. til den 16. januar 2003 inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 900/2002 omhandlede licitation over restitutionen eller afgiften ved udførsel af rug, skal være uden virkning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

---

[1] EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.
[2] EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.
[3] EFT L 147 af 30.6.1995, s. 7.
[4] EFT L 170 af 29.6.2002, s. 46.
[5] EFT L 194 af 23.7.2002, s. 26.
[6] EFT L 142 af 31.5.2002, s. 14.
[7] EFT L 349 af 24.12.2002, s. 18.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 73/2003

af 16. januar 2003

om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af blød hvede inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 899/2002 omhandlede licitation

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 [2],

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1501/95 af 29. juni 1995 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt angår ydelse af eksportrestitutioner for korn samt de foranstaltninger, der skal træffes inden for kornsektoren i tilfælde af markedsforstyrrelser [3], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1163/2002 [4], ændret ved forordning (EF) nr. 1324/2002 [5], særlig artikel 4, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En licitation over restitutionen ved udførsel af blød hvede til alle tredjelande, med undtagelse af Polen, Estland, Litauen og Letland, blev åbnet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 899/2002 [6], senest ændret ved forordning (EF) nr. 2331/2002 [7].

(2) I artikel 7 i forordning (EF) nr. 1501/95 er det fastsat, at Kommissionen på grundlag af de meddelte bud efter proceduren i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 1766/92 kan beslutte at fastsætte en maksimumseksportrestitution under hensyntagen til kriterierne i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1501/95. I dette tilfælde gives der tilslag til den eller de bydende, hvis bud er lig med eller lavere end maksimumsrestitutionen.

(3) Anvendelse af ovennævnte kriterier på den nuværende markedssituation for den pågældende kornart medfører, at maksimumsrestitutionen fastsættes til det i artikel 1 nævnte beløb.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For bud, der meddeles fra den 10. indtil den 16. januar 2003 inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 899/2002 omhandlede licitation, fastsættes maksimumsrestitutionen for blød hvede til 10,00 EUR/t.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

---

[1] EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.
[2] EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.
[3] EFT L 147 af 30.6.1995, s. 7.
[4] EFT L 170 af 29.6.2002, s. 46.
[5] EFT L 194 af 23.7.2002, s. 26.
[6] EFT L 142 af 31.5.2002, s. 11.
[7] EFT L 349 af 24.12.2002, s. 19.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 74/2003

af 16. januar 2003

om fastsættelse af de repræsentative priser og størrelsen af tillægsimporttolden for melasse i sektoren for sukker

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 af 19. juni 2001 om den fælles markedsordning for sukker [1], ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 680/2002 [2],

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1422/95 af 23. juni 1995 om gennemførelsesbestemmelser for import af melasse inden for sektoren for sukker og om ændring af forordning (EØF) nr. 785/68 [3], særlig artikel 1, stk. 2, og artikel 3, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I forordning (EF) nr. 1422/95 fastsættes, at cif-prisen ved import af melasse, i det følgende benævnt »den repræsentative pris«, fastsættes i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EØF) nr. 785/68 [4]. Denne pris fastsættes for den standardkvalitet, der er defineret i artikel 1 i nævnte forordning.

(2) Den repræsentative pris for melasse beregnes for et EF-grænseovergangssted, som er Amsterdam. Denne pris skal beregnes på grundlag af de gunstigste købsmuligheder på verdensmarkedet, som konstateres på grundlag af noteringer eller priser på dette marked, der er justeret under hensyntagen til eventuelle kvalitetsforskelle i forhold til standardkvaliteten. Standardkvaliteten for melasse blev defineret ved forordning (EØF) nr. 785/68.

(3) Ved konstateringen af de gunstigste købsmuligheder på verdensmarkedet skal der tages hensyn til samtlige oplysninger om tilbud på verdensmarkedet, om konstaterede priser på vigtige markeder i tredjelande samt om købekontrakter indgået i den internationale samhandel, som Kommissionen har fået kendskab til enten gennem medlemsstaterne eller på eget initiativ. Ved denne konstatering kan et gennemsnit af flere priser lægges til grund i henhold til artikel 7 i forordning (EØF) nr. 785/68 på betingelse af, at dette gennemsnit kan anses som repræsentativt for markedets faktiske tendens.

(4) Der skal ikke tages hensyn til oplysningerne, når det ikke drejer sig om produkter af sund og sædvanlig handelskvalitet, eller når den i tilbuddet nævnte pris kun vedrører en ringe mængde, der ikke er repræsentativ for markedet. Der skal heller ikke tages hensyn til tilbudspriser, som ikke kan anses for repræsentative for markedets faktiske udvikling.

(5) For at opnå sammenlignelige oplysninger vedrørende melasse af standardkvalitet skal priserne alt efter kvaliteten af den tilbudte melasse forhøjes eller nedsættes i det omfang, der følger af anvendelsen af artikel 6 i forordning (EØF) nr. 785/68.

(6) Undtagelsesvis kan en repræsentativ pris i et begrænset tidsrum opretholdes på uændret niveau, når den tilbudspris, der har tjent som grundlag for den foregående konstatering af den repræsentative pris, ikke er kommet til Kommissionens kendskab, og de foreliggende tilbudspriser, som ikke synes at være tilstrækkeligt repræsentative for markedets faktiske tendens, ville føre til pludselige og væsentlige ændringer i den repræsentative pris.

(7) Når der eksisterer en forskel mellem udløsningsprisen for det pågældende produkt og den repræsentative pris, bør der fastsættes tillægsimporttold på betingelserne i artikel 3 i forordning (EF) nr. 1422/95. Såfremt importtolden suspenderes i medfør af artikel 5 i forordning (EF) nr. 1422/95, bør der fastsættes særlige beløb for denne told.

(8) Anvendelse af disse bestemmelser giver anledning til at fastsætte de repræsentative priser og tillægsimporttolden for de pågældende produkter som anført i bilaget til nærværende forordning.

(9) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Sukker —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De repræsentative priser og tillægstolden ved import af de i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1422/95 omhandlede produkter fastsættes som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

[1] EFT L 178 af 30.6.2001, s. 1.
[2] EFT L 104 af 20.4.2002, s. 26.
[3] EFT L 141 af 24.6.1995, s. 12.
[4] EFT L 145 af 27.6.1968, s. 12.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

BILAG

til Kommissionens forordning af 16. januar 2003 om fastsættelse af de repræsentative priser og størrelsen af tillægsimporttolden for melasse i sektoren for sukker

(EUR)

KN-kode	Repræsentativ pris pr. 100 kg netto af det pågældende produkt	Tillægstold pr. 100 kg netto af det pågældende produkt	Told, der skal opkræves ved import som følge af suspension, jf. artikel 5 i forordning (EF) nr. 1422/95, pr. 100 kg netto af det pågældende produkt (2)
1703 10 00 (1)	8,17	—	0,04
1703 90 00 (1)	10,45	—	0

(1) Fastsættelse for standardkvaliteten som defineret i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 785/68, som ændret.
(2) Dette beløb erstatter i overensstemmelse med artikel 5 i forordning (EF) nr. 1422/95 toldsatsen i den fælles toldtarif fastsat for disse produkter.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 75/2003
af 16. januar 2003
om fastsættelse af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 af 19. juni 2001 om den fælles markedsordning for sukker [1], ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 680/2002 [2], særlig artikel 27, stk. 5, andet afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 27 i forordning (EF) nr. 1260/2001 kan forskellen mellem noteringerne og priserne på verdensmarkedet for de produkter, som er nævnt i forordningens artikel 1, stk. 1, litra a), og priserne for disse produkter inden for Fællesskabet udlignes ved en eksportrestitution.

(2) I henhold til forordning (EF) nr. 1260/2001 skal restitutionerne for hvidt sukker og råsukker, der ikke er denatureret, og som udføres i uforarbejdet stand, fastsættes under hensyntagen til situationen på fællesskabsmarkedet og på verdensmarkedet for sukker og navnlig under hensyntagen til de pris- og omkostningsfaktorer, som er nævnt i forordningens artikel 28. Ifølge samme artikel skal der endvidere tages hensyn til de påtænkte udførslers økonomiske aspekt.

(3) For råsukkers vedkommende skal restitutionen fastsættes for standardkvaliteten. Denne er defineret i bilag I, punkt II, i forordning (EF) nr. 1260/2001. Denne restitution fastsættes i øvrigt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1260/2001. Kandissukker er defineret i Kommissionens forordning (EF) nr. 2135/95 af 7. september 1995 om gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner i sukkersektoren [3]. Den således beregnede restitution bør, for så vidt angår sukker tilsat smagsstoffer eller farvestoffer, gælde for det pågældende sukkers saccharoseindhold og fastsættes pr. 1 % af dette indhold.

(4) Situationen på verdensmarkedet eller de særlige krav på visse markeder kan gøre det nødvendigt at differentiere restitutionen for sukker efter dets bestemmelse.

(5) I særlige tilfælde kan restitutionsbeløbet fastsættes i retsakter af anden karakter.

(6) Restitutionen skal fastsættes hver anden uge. Den kan ændres i mellemtiden.

(7) Anvendelsen af disse bestemmelser på den nuværende situation på sukkermarkedet, navnlig på noteringer eller kurser på sukker i Fællesskabet og på verdensmarkedet, fører til at fastsætte restitutionerne til de beløb, der er angivet i bilaget.

(8) Forordning (EF) nr. 1260/2001 indeholder ingen bestemmelser om forlængelse af ordningen for udligning af lageromkostninger fra den 1. juli 2001. Der bør derfor tages hensyn hertil ved fastsættelsen af de restitutioner, der ydes, når eksporten foregår efter den 30. september 2001.

(9) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Sukker —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Eksportrestitutionerne for de produkter, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 1260/2001, i uforarbejdet stand og ikke denaturerede, fastsættes til de beløb, der er angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
Franz FISCHLER
Medlem af Kommissionen

[1] EFT L 178 af 30.6.2001, s. 1.
[2] EFT L 104 af 20.4.2002, s. 26.
[3] EFT L 214 af 8.9.1995, s. 16.

BILAG

til Kommissionens forordning af 16. januar 2003 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand

Produktkode	Bestemmelse	Måleenhed	Restitutionsbeløb
1701 11 90 9100	A00	EUR/100 kg	40,80 (1)
1701 11 90 9910	A00	EUR/100 kg	40,55 (1)
1701 12 90 9100	A00	EUR/100 kg	40,80 (1)
1701 12 90 9910	A00	EUR/100 kg	40,55 (1)
1701 91 00 9000	A00	EUR/1 % saccharose × 100 kg nettoprodukt	0,4435
1701 99 10 9100	A00	EUR/100 kg	44,35
1701 99 10 9910	A00	EUR/100 kg	44,08
1701 99 10 9950	A00	EUR/100 kg	44,08
1701 99 90 9100	A00	EUR/1 % saccharose × 100 kg nettoprodukt	0,4435

(1) Dette beøb anvendes for råsukker med et udbytte på 92 %. Såfremt det udførte råsukkers udbytte ikke udgør 92 %, beregnes størrelsen af den restitution, der skal anvendes, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 28, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001.

NB: Produktkoderne samt koderne for bestemmelsessteder i serie »A« er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF nr. 3846/87 (EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1), som ændret.

De numeriske koder for bestemmelsessteder er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6).

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 76/2003

af 16. januar 2003

om fastsættelse af det maksimale restitutionsbeløb ved udførsel af hvidt sukker i forbindelse med den 21. dellicitation under den løbende licitation omhandlet i forordning (EF) nr. 1331/2102

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1260/2101 af 19. juni 2101 om den fælles markedsordning for sukker [1], ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 680/2102 [2], særlig artikel 27, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1331/2102 af 23. juli 2102 om en særlig løbende licitation for produktionsåret 2102/03 med henblik på fastsættelse af en eksportafgift og/eller eksportrestitution for hvidt sukker [3] foranstaltes dellicitationer med henblik på eksport af dette sukker.

(2) I henhold til bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1331/2102 fastsættes der i påkommende tilfælde for den pågældende dellicitation et maksimalt restitutionsbeløb især under hensyntagen til situationen og den forventede udvikling på markedet for sukker i Fællesskabet og på verdensmarkedet.

(3) Efter gennemgang af tilbuddene bør de bestemmelser, der er nævnt i artikel 1, fastsættes for den 21. dellicitation.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Sukker —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For den 21. dellicitation for hvidt sukker, ifølge forordning (EF) nr. 1331/2102, fastsættes maksimumseksportrestitutionen til 47,140 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 17. januar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne
Franz FISCHLER
Medlem af Kommissionen

[1] EFT L 178 af 30.6.2001, s. 1.
[2] EFT L 104 af 20.4.2002, s. 26.
[3] EFT L 195 af 24.7.2002, s. 6.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 7. maj 2002

hvorved det tillades RAG Aktiengesellschaft at erhverve kontrollen over Saarbergwerke AG og Preussag Anthrazit GmbH

(Sag COMP/EKSF.1350 — RAG/Saarbergwerke/Preussag Anthrazit II)

(meddelt under nummer K(2002) 1436)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2003/36/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 66, stk. 2,

under henvisning til parternes anmeldelse ved brev af 13. november 1997, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved brev af 13. november 1997 har RAG Aktiengesellschaft (»RAG«), Essen, i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 1, anmeldt, at det har til hensigt at erhverve hele kapitalen i Saarbergwerke AG (»SBW«), Saarbrücken, og Preussag Anthrazit GmbH (»Preussag«), Ibbenbüren. Transaktionen skulle føre til en fusion af de sidste tre tyske kulproducenter. Prisen for SBW var 2 DEM, hvoraf 1 DEM skulle betales til Tyskland og 1 DEM til delstaten Saarland som tidligere ejere.

(2) Ved beslutning af 29. juli 1998 (sag IV/EKSF.1252 — RAG/Saarbergwerke/Preussag Anthrazit) (i det følgende benævnt »beslutning af 29. juli 1998«) har Kommissionen i henhold til EKSF-traktatens artikel 66 givet tilladelse til, at SBW og Preussag blev overtaget af RAG, efter at RAG havde forpligtet sig til at afstå SBW's kulimportforretning, Saarberg Coal International GmbH (»SCI«) og at adskille salg af tyskproducerede kul fra salg af importeret kul.

(3) Sammenslutningen er i mellemtiden blevet gennemført. Til opfyldelse af de afgivne tilsagn er SCI blevet solgt til en uafhængig fransk køber.

(4) Med sin dom af 31. januar 2001 i sag T-156/98 (RJB Mining mod Kommissionen) [1] annullerede De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans Kommissionens beslutning af 29. juli 1998 i sin helhed. Ifølge rettens opfattelse har Kommissionen forsømt at undersøge, om den samlede formue i SBW, som er overført til RAG, svarede til den betalte pris på 2 DEM, eller om RAG indirekte havde fået overført statsmidler. Kommissionen var ikke forpligtet til i en forudgående formel beslutning at tage stilling til spørgsmålet om lovligheden af den formodede støtte — nærmere bestemt den med fusionen forbundne støtte — men burde ifølge Rettens dom ikke lovligt undlade at vurdere, om og i givet fald i hvilket omfang den fusionerede enheds økonomiske og dermed også kommercielle styrke blev forstærket gennem den økonomiske støtte, der var tilført i form af den nævnte eventuelle støtte, i forbindelse med den analyse vedrørende konkurrenceforholdene, den foretog i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2 [2].

(5) Den 8. november 2001 fremsendte de berørte virksomheder alle relevante oplysninger for en fornyet undersøgelse af den anmeldte fusion.

[1] Sml. 2001 II, s. 337.
[2] Tyskland og RAG har anfægtet denne dom ved EF-Domstolen.

I. PARTERNE

(6) RAG beskæftigede sig inden sammenslutningen primært med produktion og salg af kul og forarbejdning af isætningskul til højovnskoks. Derudover ejede RAG kapital i flere internationale mineselskaber og er aktiv inden for el-produktion, kemi og plastmaterialer, affaldsdeponering og miljøtjenester, minedrift og fast ejendom.

(7) RAG's aktier var på tidspunktet for sammenslutningen i 1998 ejet af fire selskabsdeltagere (til dels via joint ventures sammen med partnere): VEBA AG, VEW AG, Thyssen-Krupp-Stahl AG og ARBED SA. Ejere af RAG er p.t. E.ON AG, efterfølgeren for VEBA (37,1 %), RWE AG som efterfølger for VEW (30,2 %), Thyssen-Krupp-Stahl (12,7 %), Montan-Verwaltungsgesellschaft mbH, et joint venture mellem E.ON og Thyssen-Krupp-Stahl, (10 %), samt Verwaltungsgesellschaft RAG Beteiligung mbH, et joint venture mellem ARBED SA og selve RAG (10 %).

(8) SBW beskæftigede sig hovedsageligt med følgende områder: kulproduktion i Tyskland, koksproduktion, elproduktion, fjernvarme, miljøbeskyttelse, handel og tjenesteydelser (herunder særlig kulafsætning og -handel, olietransport og -forsyning) samt gummiproduktion. SBW ejedes med 74 % af Tyskland og med 26 % af delstaten Saarland.

(9) Også Preussag var beskæftiget med produktion og salg af kulprodukter; de øvrige aktiviteter vedrørte varmeproduktion og vandforsyning. Virksomheden drev en mine i Ibbenbüren. Denne var 100 % ejet af Preussag AG-gruppen.

II. PLANEN

(10) Den anmeldte plan er led i en aftale, som af offentligheden er kendt under navnet »kulkompromiset«, og som blev indgået den 13. marts 1997 mellem ovennævnte selskaber, den tyske forbundsregering, delstaterne Nordrhein-Westfalen (NRW) og Saarland samt Industriegewerkschaft Bergbau und Energie (industriforbundet inden for minedrift og energisektoren) (i det følgende benævnt »kulkompromiset«). I henhold hertil skulle de tre virksomheder RAG, SBW og Preussag sammenlægge deres kulområder i én virksomhed, som skulle være Deutsche Steinkohle AG, som fuldt ud blev kontrolleret af RAG. Ifølge parternes og Tysklands udtalelser skal sammenlægningen og den i den forbindelse lovede statsstøtte sikre, at den politisk tilstræbte tilpasning af den tyske kulindustri udformes socialt acceptabelt, og at der også ud over 2005 garanteres en levedygtig og effektiv mineindustri på lang sigt. Ifølge kulkompromiset skal af de i 1997 eksisterende 17 miner på længere sigt bevares 10 til 11 med en årlig produktion på ca. 30 mio. tons og ca.36 000 arbejdspladser i mineindustrien.

(11) Tyskland har som led i kulkompromiset sideløbende med RAG's erhvervelse af forbundsstatens og delstaten Saarlands andele i Saarbergwerke givet tilsagn om finansieringsstøtte fra det offentlige på i alt 2,5 mia. DEM med henblik på fremtidig nedlægning af kulminer (forpligtelsesbevillinger). Denne støtte indgik med virkning fra 1998 i en pulje sammen med Tysklands og delstaten Nordrhein-Westfalens støtte med henblik på at fremme afsætningen af tysk dampkul og isætningskul (afsætningsstøtte). Støtten fra det offentlige til den tyske kulsektor, som i 1997 udgjorde i alt 10,5 mia. DEM, skulle derefter gradvis nedsættes til i alt 5,5 mia. DEM i 2005. Ud over de finansielle bidrag fra Tyskland og delstaten Nordrhein-Westfalen er der fra og med 2001 stillet et årligt beløb på […] (*) til rådighed. […]*. Beløbet hidrører fra RAG's såkaldte »hvide« områder (ikke-kulrelaterede aktiviteter). Udbetalingen af de yderligere midler fra forbundsstaten var betinget af, at RAG overtog Tysklands og delstaten Saarlands andele i SBW.

III. SAMMENLÆGNING, KOMMISSIONENS KOMPETENCE

(12) Kommissionen havde i sin beslutning af 29. juli 1998 slået fast, at RAG med overtagelsen af den samlede kapital i SBW og Preussag får muligheden for at udøve den fulde kontrol over disse virksomheder. I mellemtiden blev fusionsplanen gennemført i overensstemmelse med anmeldelsen. Det må derfor antages, at den anmeldte plan udgør erhvervelse med henblik på kontrol i henhold til artikel 1 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 24/54 af 6. maj 1954 om en forordning til gennemførelse af traktatens artikel 66, stk. 1, vedrørende de forhold, som udgør kontrol med en virksomhed [1], og fører således til en sammenslutning i medfør af EKSF-traktatens artikel 66, stk. 1.

(13) Kommissionen havde i sin beslutning af 29. juli 1998 desuden fastslået, at RAG, SBW og Preussag som følge af deres aktiviteter inden for produktion og handel med kul og kulprodukter skal betragtes som virksomheder i medfør af EKSF-traktatens artikel 80, i forbindelse med bilag I. For så vidt parterne også afsætter kul til husstande og håndværkere, falder planen ikke ind under EKSF-traktaten, jf. artikel 80. Med hensyn til virkningerne ved afsætning til husstande og håndværkere og på de fusionerede parters ikke-minedriftrelaterede virksomhed blev planen anmeldt til det tyske monopoltilsyn (Bundeskartellamt) og godkendt i begyndelsen af 1998.

(*) Dele af denne tekst er udeladt for at sikre, at der ikke udleveres fortrolige oplysninger; disse dele er markeret med skarpe parenteser og en stjerne.

[1] EFT 9 af 11.5.1954, s. 345/54.

(14) Kommissionen havde endvidere fastslået, at fusionsplanen er underlagt kravet om forudgående tilladelse, fordi den årlige produktion i de i fusionen involverede virksomheder (ca. 48 mio. tons kul) overstiger det loft, der er fastlagt i artikel 1, stk. 1, litra a), i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 25/67/EKSF af 22. juni 1967 om en forordning om fritagelse for kravet om forhåndstilladelse i henhold til traktatens artikel 66, stk. 3 ([1]), senest ændret ved Kommissionens beslutning nr. 3654/91/EKSF ([2]). Kommissionens beslutning er ikke blevet anfægtet på dette punkt. Spørgsmålet om Kommissionens kompetence kræver derfor ikke nogen fornyet gennemgang. Med hensyn hertil skal der tages udgangspunkt i tidspunktet for den oprindelige anmeldelse ([3]).

IV. **KONKURRENCERETLIG VURDERING I HENHOLD TIL ARTIKEL 66, STK. 2**

(15) Efter at Retten den 31. januar 2001 har omstødt Kommissionens beslutning af 29. juli 1998, er det nødvendigt med en ny konkurrenceretlig undersøgelse, der skal tage hensyn til Rettens dom. For denne fornyede vurdering skal der ikke, i modsætning til spørgsmålet om, hvorvidt den anmeldte fusion falder ind under fusionskontrollen i henhold til EKSF-traktaten, tages udgangspunkt i tidspunktet for den oprindelige anmeldelse. Tværtimod er med hensyn hertil tidspunktet for denne beslutning afgørende ([4]). Kommissionen skal derfor undersøge, om fusionen i form af den i mellemtiden kompletterede anmeldelse på grundlag af de aktuelle markedsforhold og de involverede virksomheders eksisterende markedsposition samt under hensyntagen til en eventuel forøgelse af RAG's økonomiske styrke i medfør af EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, sætter de vedkommende virksomheder i stand til:

a) at bestemme priserne, at kontrollere eller indskrænke produktionen eller distributionen eller at hindre opretholdelsen af en egentlig konkurrence på en betydelig del af markedet for disse produkter, eller

b) at unddrage sig de konkurrenceregler, der følger af anvendelsen af denne traktat, navnlig ved at skabe en kunstig fortrinsstilling, som medfører en væsentlig fordel i adgangen til forsyningskilderne og afsætningsmarkederne.

A. *GENERELLE KULPOLITISKE RAMMEBETINGELSER I TYSKLAND*

(16) Tidligere var kulområdet i Tyskland kendetegnet ved vidtgående statslige subventionsordninger, importregler og aftagelsesforpligtelser inden for rammerne af aftaler mellem elektricitetsværker (»Jahrhundertvertrag«) og jern- og stålvirksomheder (»Hüttenvertrag«). »Jahrhundertvertrag« og loven om toldkontingent for fast brændsel (»Toldkontingentloven«) udløb pr. 31. december 1995. »Hüttenvertrag« udløb i 1999.

(17) Rammebetingelserne for den tyske kulindustri er i dag primært baseret på kulkompromiset. I henhold hertil er der fastsat et loft for støtte til minedrift. Støtten gives alene til brug af kul i elproduktionen og i jern- og stålindustrien. Tyskland har forsikret, at støtten begrænses til det absolut nødvendige minimum og kun til produktion af kul, der leveres til elindustrien og Fællesskabets kul-, og jern- og stålindustri. Støtten under kulkompromiset betyder, at der for kul leveret til elektricitetsværkerne udbetales forskellen mellem produktionsomkostningerne i den tyske mineindustri og gennemsnitsprisen for import til Tyskland. Gennemsnitsprisen for importeret kul fastsættes årligt, og den faktiske salgspris beregnes på grundlag af den fastsatte importpris, som tager hensyn til transportomkostningerne. Ved salg til jern- og stålindustrien udbetales der under støtten forskellen mellem den gennemsnitlige pris for importeret kul i Fællesskabet og de faktiske produktionsomkostninger. I begge tilfælde er støttens absolutte beløb begrænset.

(18) I henhold til kulkompromiset skulle den indenlandske produktion oprindeligt nedsættes fra ca. 47,9 mio. tons i 1996 til ca. 30 mio. tons i 2005. Støtten fra det offentlige til den tyske kulsektor, som i 1997 udgjorde i alt 10,5 mia. DEM, skulle gradvis nedsættes til i alt 5,5 mia. DEM i 2005. Kulkompromiset blev senest revideret i 2000. I henhold hertil skal den producerede mængde allerede i 2002 nedbringes til under 29 mio. tons. I 2000 udgjorde den producerede mængde ca. [30-40]* mio. tons. For 2000 blev der fastsat ydelse af driftsstøtte på 3,8 mia. (2001: 3,8 mia.) DEM, ydelse af støtte til aktivitetsindskrænkning på 3,1 mia. (2001: 1,9 mia.) DEM, ydelse af støtte på 71 mio. (2001: 67 mio.) DEM til en ordning, der skal sikre bibeholdelsen af arbejdskraften i de underjordiske miner, samt ydelse af støtte på 2,1 mia. (2001: 2,7 mia.) DEM til dækning af exceptionelle udgifter ([5]). Støttens struktur har ændret sig markant i forhold til 1999. Afsætningsstøttens andel af de samlede subsidier, som endnu i 1999 udgjorde 91 %, faldt i 2001 til 66 %. Omvendt øgedes andelen af støtten til dækning af exceptionelle udgifter, som ikke står i forbindelse med den løbende støtte. Støttens degression rækker videre frem til mindst ind i år 2005.

([1]) EFT 154 af 14.7.1967, s. 11.
([2]) EFT L 348 af 17.12.1991, s. 12.
([3]) Se sag IV/M.308 Kali + Salz/MDK/Treuhand (EFT C 275 af 3.9.1998, s. 3), præmis 9.
([4]) Se sag IV/M.308 Kali + Salz/MDK/Treuhand, præmis 10.
([5]) Se Kommissionens beslutning af 21. december 2000 om tysk statsstøtte til kulindustrien i 2000 og 2001 (EFT L 127 af 9.5.2001, s. 55).

(19) Den tyske stålindustri var gennem stålværksaftalen, som blev indgået for første gang i forbindelse med oprettelsen af RAG i 1969, underlagt vidtgående aftagelsesforpligtelser for indenlandsk kokskul. Aftalen blev godkendt frem til udgangen af 1997 ved Kommissionens beslutning 89/248/EKSF af 30. marts 1989 om godkendelse af aftalerne om levering af fast brændsel fra Ruhrkohle AG til seks stålværker ([1]) i henhold til EKSF-traktatens artikel 65. Den blev ændret for 1998, idet især de eksklusive købsforpligtelser blev opgivet og/eller reduceret. Kommissionen afsluttede proceduren efter EKSF-traktatens artikel 65 for stålværksaftalens vedkommende i 1998 ved en administrativ skrivelse ([2]). Stålværksaftalen ophørte i 1999 og blev erstattet af bilaterale aftaler mellem RAG og de enkelte jern- og stålproducenter. Disse aftaler, som løber frem til senest 2005, indeholder ikke længere nogen eksklusivitetsklausuler, forpligtelser, der afhænger af det samlede forbrug, eller mestbegunstigelsesklausuler.

B. *RELEVANTE PRODUKTMARKEDER*

(20) Kommissionen havde i sin beslutning af 29. juli 1998 konstateret, at fusionen primært vedrører produktområderne afsætning af kul og kulprodukter. Den støttede sig i den forbindelse på følgende argumenter:

(21) Afsætningen går til industrielle aftagere (elektricitetsproducenter, jern- og stålvirksomheder, andre virksomheder) samt til husstande og håndværkere. Dette område falder ikke ind under EKSF-traktaten og blev derfor ikke behandlet i beslutningen.

(22) Størstedelen af det kul, der anvendes til industriel udnyttelse (herunder jern- og stålvirksomheder og elektricitetsselskaber), leveres direkte til slutbrugeren via producenten eller importøren. Grossister har ingen betydning i disse markedssegmenter, og deres rolle behøver ikke at blive diskuteret yderligere.

(23) For de væsentlige aftagere af kul findes der ikke nogen mulighed for på kort sigt at erstatte dette med andre typer brændsel. Kraftværker er bygget til en bestemt energikilde, og der er ingen mulighed for på kort sigt at erstatte kul med andre energikilder, som f.eks. naturgas. I jern- og stålindustrien har koks en helt særlig metallurgisk funktion, som ikke ville kunne opnås med andre råstoffer.

(24) Det ville ganske vist være muligt at underopdele afsætningen af kul til industrielle aftagere i tre separate kategorier, nemlig efter afsætning til den elproducerende industri, til jern– og stålindustrien og til øvrige industrielle aftagere (sukker-, cement- eller papirindustri). Men da alle tre afsætningsområder er påvirket af samme faktorer, er en individuel betragtning af hvert enkelt afsætningsområde ikke nødvendig for en vurdering af det foreliggende tilfælde.

(25) Siden beslutningen af 29. juli 1998 er der ikke sket nogen forandringer, som ville kræve nogen afvigende vurdering. Som sagligt relevant marked skal derfor også for den foreliggende beslutning lægges afsætningen af kul og af kulprodukter til grund.

C. *GEOGRAFISK RELEVANTE MARKEDER*

(26) I sin beslutning af 29. juli 1998 havde Kommissionen betragtet Tyskland som det relevante geografiske marked for afsætningen af kulprodukter. Afgørende herfor var først og fremmest den stærke subventionering af tysk kul (se afsnit A, betragtning 16 ff.), som betyder, at den samlede produktion bliver afsat i Tyskland, og at en betydelig del af det samlede forbrug af kulprodukter afdækkes i Tyskland. Hertil kommer, at tysk kul set med de tyske aftageres øjne har visse fordele i forhold til importeret kul: minernes geografiske nærhed og dermed mindre lagerføring fra aftagernes side, homogene produktegenskaber samt den omstændighed, at aftagernes anlæg er tilpasset til tysk kul. Derudover lægges der i Tyskland et stort politisk og socialt pres for at købe tysk kul. Alt dette gav en forventning om, at aftagerne altid ville foretrække tysk kul, så længe prisen herpå som følge af støtten svarer til gennemsnitsprisen på kul importeret til Tyskland.

(27) Tilsvarende havde subventioneret kul i 1997 en andel på [65-75 %]* af den samlede afsætning af kulprodukter i Tyskland, hvoraf [90-100 %]* blev afsat til elselskaberne og jern- og stålindustrien. På grund af de beskrevne afsætningsbetingelser, som i Tyskland kun gav meget begrænsede muligheder for konkurrerende importører, har Kommissionen i sin beslutning af 29. juli 1998 defineret et særskilt geografisk relevant marked for Tyskland.

(28) Støttesystemet førte desuden til, at der ikke finder eksport af tysk kul sted uden for Tyskland. Den direkte følge af støtten til tysk kul er, at tyske kulproducenter kun kan tilpasse salg til den tyske elektricitetsindustri og den tyske jern- og stålindustri til den gennemsnitspris, der gælder for kul importeret til Tyskland. Da det absolutte støttebeløb imidlertid er begrænset, er mulighederne for at sælge tysk kul til verdensmarkedsprisen ligeledes begrænset. I betragtning af den nu som tidligere store forskel mellem den tyske produktionspris og verdensmarkedsprisen (ca. [120-250 %]* DEM pr. ton) består der derfor ikke noget incitament til at afsætte yderligere mængder tysk kul til udlandet ud over de subventionerede mængder.

([1]) EFT L 101 af 13.4.1989, s. 35.
([2]) Sag COMP/E-3/36.779 RAG — Hüttenvertrag, brev af 8.11.2000.

(29) Af de opdaterede oplysninger, som parterne er fremkommet med for 1998-2001, fremgår det imidlertid, at subventioneret kul til Tyskland har mistet stadig mere betydning i forhold til det tyske samlede marked. Hvor importen i 1997 endnu udgjorde ca. [25-35 %]* af det samlede marked, lå den allerede i 2000 efter parternes oplysninger på ca. [40-50 %]* af det samlede marked. Det må forventes, at denne procentsats vil stige yderligere, eftersom den tyske produktion og afsætningen heraf i henhold til de nuværende subsidieordninger vil falde yderligere frem til mindst 2005.

(30) Af ovennævnte elementer fremgår det, at der for det tyske marked for kul og kulprodukter nu som tidligere eksisterer visse særlige forhold, som adskiller dette marked i konkurrencemæssig henseende fra andre geografiske områder. Omvendt findes der forhold, der peger på, at det tyske kulmarked udvikler sig til et marked, som bliver integreret i den internationale kulhandel. I sidste instans kan en nøjagtig definition af det relevante marked udelades med tanke på nærværende beslutning, idet der selv under antagelse af et marked, der fortsat er begrænset til Tyskland, ikke hersker nogen betænkeligheder mod fusionen.

D. *KONKURRENCEMÆSSIG VURDERING*

(31) Kommissionen havde i sin beslutning af 29. juli 1998 først og fremmest støttet sine betænkeligheder (som blev ryddet af vejen gennem parternes tilsagn) på risikoen for, at parternes daværende fordelagtige position med hensyn til afsætningen af subventioneret tysk kul som følge af fusionen også kunne fortsætte på det frie marked. I betragtning af den aktuelle markedssituation og forskellige strukturelle forandringer, som har fundet sted siden Kommissionens beslutning af 29. juli 1998, eksisterer der i dag efter Kommissionens opfattelse ingen anledning til sådanne betænkeligheder (se nr. 1, betragtning 32 ff). Ej heller ville en mulig overførsel af midler på baggrund af den lave købspris for SBW kunne begrunde konkurrencemæssige betænkeligheder (se nr. 2, betragtning 47 ff).

1. PARTERNES STILLING VED AFSÆTNING AF KUL I TYSKLAND

a) ***RAG's position***

1) **Indenlandsk (tysk) kul**

(32) Efter overtagelsen af kontrollen over SBW og Preussag er RAG blevet den eneste tyske producent af kul. Men samtidig skal det imidlertid betænkes, at afsætningen af tysk kul af de ovenfor nævnte grunde (betragtning 16 ff.) følger det (faldende) støtteniveau, idet der kun kan afsættes så meget tysk kul, som de disponible støttemidler tillader. Tilsvarende er fusionsparternes afsætning af indenlandsk kul faldet stærkt, fra 67,6 mio. tons i 1994 til 32,7 mio. tons i 2001. Denne tendens vil fortsætte, idet den følger den planlagte reduktion i støtten. Fusionen mellem RAG og SBW ændrer ikke noget ved det: Med de høje produktionsomkostninger har tysk kul ikke nogen chance for at kunne konkurrere med importeret kul uden støtte, således at fusionen ikke har nogen virkninger på produktionen og afsætningen af tysk kul.

2) **Samlet marked/importeret kul**

(33) I Tyskland som i resten af Fællesskabet er forbruget af kul faldet konstant inden for de seneste år, og det må antages, at denne udvikling vil fortsætte. (Foreningen af Tyske Kulimportører forudser eksempelvis for år 2010 en efterspørgsel i Tyskland på 60 mio. tons). Årsagerne hertil er især valget af andre — mere miljøvenlige og billigere — energiforsyningskilder og nedskæringen i den tyske jern- og stålproduktion. På et marked med faldende mængder er fusionsparternes andel af det samlede marked bestående af kul af indenlandsk produktion og importeret kul, faldet siden 1994 (se tabel 1). RAG, SBW og Preussag har i 1994 i alt solgt 70,8 mio. tons kul, men derimod kun 43,6 mio. tons i 2001.

Tabel 1

Afsætning af kul i Tyskland

[…]*

(34) Hvad angår markedsandelene har parterne fortsat en stærk position på det samlede marked, men andelen er imidlertid faldet markant. Med til billedet af markedsandelene hører, at SPW's importforretning ikke (længere) er omfattet af den foreliggende fusion, da RAG i 1999 frasolgte denne forretningsdel. I udviklingen af parternes position de seneste år indgår således i det følgende også tal minus SPW's importforretning, således at man kan vise udviklingen specifikt for de virksomhedsdele, som i dag indgår i fusionen. I 1994 havde parterne en andel af det samlede marked på [80-90 %]* (ca. [80-90 %]* uden SBW's importvirksomhed), men derimod kun på [80-90 %] (ca. [70-80 %]* minus SBW-importen) i 1997 og [60-70 %]* i 2001. Det må således konkluderes, at RAG ikke har haft held til i fuldt omfang at erstatte den mistede markedsandel af tysk kul med en tilsvarende forhøjelse af markedsandelen af importeret kul.

Tabel 2

Parternes andel af det samlede marked

[…]*

Kilde: Parterne.

(35) Betragter man importeret kul isoleret, er det lykkedes parterne at øge deres salg af importeret kul i absolutte tal, fra […]* mio. tons ([…]* mio. tons minus SPW-importen) i 1994 til […]* mio. tons i 2001. Denne stigning i absolutte tal afspejler imidlertid kun i begrænset omfang parternes konkurrencesituation, idet stigningen i de absolutte afsætningsmængder hang sammen med stigningen i andelen af importeret kul på det samlede marked. Parternes markedsandel af importeret kul er ganske vist steget fra 1994 ([10-20 %]* hhv. [10-20 %]* uden SBW-importen) til 1997 ([30-40 %]* hhv. [30-40 %]*), dvs. i perioden inden fusionen. Denne andel var imidlertid efter fusionen, som det også fremgår af tabel 3, i perioden mellem 1997 ([30-40 %]* hhv. [30-40 %]*) og 2001 ([25-35 %]*) relativt stabil med kun små udsving og har på det seneste vist en vigende tendens. RAG kunne altså ikke fastholde den lille stigning i markedsandelene i 1999 og 2000. Desuden skal det bemærkes, at RAG kun dækker en ganske lille del af sin import til Tyskland fra egne produktionssteder i udlandet og må købe det meste importerede kul hos andre producenter. Dermed har RAG ingen mærkbar fordel med hensyn til adgangen til forsyningskilder sammenholdt med virksomhedens konkurrenter på importområdet.

Tabel 3

Parternes andele af segmentet for importeret kul

[…]*

Kilde: Parterne.

(36) Dermed kan det konkluderes, at det ikke er lykkedes parterne efter fusionen at udligne den vigende afsætning af indenlandsk kul gennem en udvidelse af importforretningen. Desuden førte fusionen ikke til en mærkbar og varig udvidelse af parternes stilling med hensyn til importeret kul, tværtimod ligger markedsandelen i dag igen under det niveau, som parterne havde inden fusionen. Allerede i lyset af denne tendens kan det ikke forventes, at der i prognosetidsrummet vil ske nogen markant styrkelse af den fusionerede enhed.

b) ***Konkurrenternes position og øvrige konkurrencevilkår***

(37) Derudover taler de nuværende markedsvilkår, som er præget af visse strukturelle forandringer, som er opstået siden beslutningen af 29. juli 1998 på det tyske kulmarked, mod en styrkelse af RAG's konkurrenceposition.

(38) Et eksempel på sådanne vigtige forandringer er importens stigende andel af det samlede marked. I 2001 steg importens andel af det samlede marked til ca. 50 %, mod ca. 44 % året før. Importen inden for segmentet kul til kraftværker og kokskul oversteg i 2001 for første gang den indenlandske produktion: ca. 35 mio. tons importeret kul i forhold til ca. 33 mio. tons produceret indenlandsk kul. Importen i mængde er i gennemsnit steget med [10-20 %]* om året, dog med markante udsving (+ [0-10 %]* vækst i 1995; + [15-25 %]* i 1997 og + [0-10 %]* i 1999). Betydningen af importeret kul forventes at vokse yderligere i takt med, at den fortsat faldende samlede støtte vil medføre et tilsvarende fald i afsætningen af tysk kul. Afsætningen falder markant hurtigere end den samlede efterspørgsel i Tyskland, der kun viser en lille tilbagegang. Det betyder, at den sikre afsætningssituation, som RAG havde i forhold til konkurrenterne med hensyn til indenlandsk kul, er af stadig mindre betydning for det samlede marked. Det forringer på forhånd RAG's eventuelle muligheder for at videreføre den position, som virksomheden har på markedet for indenlandsk kul, til området for importeret kul.

(39) Desuden skal det igen påpeges, at RAG for at opfylde tilsagnet om afhændelse i beslutningen af 29. juli 1998 har skilt sig af med forretningsdelen importeret kul i SBW (SCI). Dermed er risikoen for, at parterne på det konkurrencemæssigt vigtige importområde kommer til at overlappe hinanden, elimineret. Fusionen har dermed ikke ført til en sammenlægning af parternes importaktiviteter, og der fulgte ikke nogen øget markedsandel i kølvandet heraf. SCI er i dag aktiv som selvstændig konkurrent med stabile markedsandele.

(40) For det tredje har der i de seneste år kunnet noteres en klar strukturel styrkelse af konkurrenterne på området for importeret kul, hvilket udsætter RAG for et forstærket konkurrencepres på dette område og allerede har ført til, at parternes markedsandele er faldet på importområdet. Import sker enten gennem direkte salg fra udenlandske kulproducenter eller gennem tyske kulimportørers salg. RAG's største konkurrenter på området for importeret kul er enten internationale producenter eller virksomheder, som har forbindelse med aftagere af kul i Tyskland. Energikoncernen RWE, en af de største kunder af kul til kraftværker, er RAG's største konkurrent på importområdet med en markedsandel på ca. [25-35 %]* i 2001 (RAG: [25-35 %]*). RWE har især styrket og udbygget sin position gennem de senere års overtagelse af SSM Coal (Nederlandene) og Rheinbraun Brennstoff GmbH. Andre konkurrenter er bl.a. Glencore, BHP-Billiton og Rio Tinto, som hører til de største producenter i verden; tilsammen har de indtil nu en markedsandel på i alt [5-15 %]*. SCI, som er SBW's virksomhed for importeret kul, som blev solgt til en fransk forhandler, har en markedsandel på ca. [0-10 %]*. Uafhængige forhandleres andel af importeret kul i Tyskland ligger efter parternes skøn på ca. [5-15 %]*.

(41) Derudover er der siden beslutningen af 29. juli 1998 sket en strukturel styrkelse af internationale kulproducenter, som har ført til, at der er kommet nye markedsdeltagere til i Tyskland. Således har den australske producent BHP og den sydafrikanske virksomhed Billiton slået sig sammen til verdens største producent af kul. BHP-Billiton kom ind på det tyske marked i 1999 og har i dag en andel af importeret kul på [0-10 %]*. I 2000 trængte Rio Tinto (Det Forenede Kongerige), som ligeledes er en af verdens største kulproducenter, ind på det tyske marked for importeret kul, og har i 2000 og 2001 solgt ca. […]* tons kul i Tyskland, svarende til [0-10 %]* af det i Tyskland afsatte importerede kul.

(42) Der findes ikke væsentlige forhold, der hindrer adgangen til det tyske kulmarked. Transport- og lagerinfrastrukturen er frit tilgængelig og disponibel. RAG har ganske vist visse aktiviteter på logistikområdet, men dets betydning på dette område er imidlertid ringe, og der findes et stort antal andre udbydere. Derudover er egne transport- og lagerkapaciteter ikke nødvendige for at være aktiv på markedet. En forhandler har kun behov for kvalificeret personale, telefon og pc for at kunne komme ind på markedet. Desuden er kul et meget lidt differentieret »commodity«-produkt. Kvaliteten er fastlagt gennem ISO-standarder, og der er ikke nogen mulighed for en differentiering mellem produktkvaliteter eller mærker. Det primært relevante konkurrenceparameter er således prisen.

(43) Udviklingen og begivenhederne på markedet viser således, at RAG på området for importeret kul bliver konfronteret med et stigende antal stærke, internationale konkurrenter, som sætter dens markedsposition under betydeligt konkurrencepres. De senere års tilkomst af aktører på markedet giver en forventning om, at der med en stigende betydning af importeret kul i Tyskland vil dukke nye konkurrenter op på det tyske kulmarked.

(44) Også på efterspørgselssiden har der fundet væsentlige forandringer sted. Dels fandtes der i jern- og stålindustrien nogle fusioner, som har ført til internationale grupperinger med stort koncentreret efterspørgselspotentiale, som f.eks. Thyssen-Krupp-Stahl-fusionen i 1998 samt fusionen mellem Usinor, Arbed og Aceralia til Arcelor i november 2001. For det andet er konkurrencepresset på el-markedet steget betydeligt på grund af de seneste års stigende liberalisering. Set i lyset af dette konkurrencemiljø er det for kraftværkerne essentielt at kunne blive forsynet med billigt kul og udnytte selv de mindste prisforskelle. Det forøgede konkurrencepres fra købernes side bevirker, at de mere prisbillige konkurrenter får bedre muligheder i forhold til RAG. De store køberes større prisfølsomhed har den videre effekt, at de eksisterende mangeårige relationer mellem RAG's kunder omkring levering af indenlandsk kul ikke længere er nogen løftestang for området for importeret kul, da det her mere og mere bliver prisen, der bliver det afgørende konkurrenceparameter.

(45) Endelig skal det bemærkes, at de mangeårige konkurrencebegrænsende aftagelsesforpligtelser i el-, jern- og stålsektoren, som var indeholdt i »Jahrhundertvertrag« og »Hüttenvertrag«, i mellemtiden er ophævet. De eksisterende kontraktlige relationer mellem RAG og dettes aftagere indeholder ikke længere nogen aftagelsesforpligtelser, eksklusivitets- eller mestbegunstigelsesklausuler, som er afhængige af det samlede forbrug. De nuværende aftaler med jern- og stål- og elindustrien løber normalt i et år eller kortere og indeholder leveringsbetingelser med hensyn til pris og mængde, der er baseret på markedsvilkår.

c) ***Konklusion: ingen risiko for konkurrenceforvridninger på grundlag af de eksisterende markedsvilkår***

(46) Sammenfattende kan det således konstateres, at det i lyset af de eksisterende markedsvilkår, og med forbehold af undersøgelsen af virkningerne af en eventuel økonomisk styrkelse af RAG (se nr. 2, betragtning 47 ff.), ikke findes, at RAG i medfør af EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, første led, er i stand til at bestemme priserne, at kontrollere produktionen eller distributionen eller at hindre opretholdelsen af en egentlig konkurrence på en betydelig del af de af fusionen berørte markeder. Der findes ligeledes under de nye markedsvilkår siden 1998 heller ikke at være nogen risiko for, at RAG i medfør af artikel 66, stk. 2, andet led, er i stand til at unddrage sig de konkurrenceregler, der følger af anvendelsen af EKSF-traktaten, navnlig ved at skabe en kunstig fortrinsstilling, som medfører en væsentlig fordel i adgangen til forsyningskilderne og afsætningsmarkederne. Det gælder både for et selvstændigt tysk marked for kul og for en videre geografisk afgrænsning af markedet. Med udgangspunkt i et internationalt marked for kul ville parterne have betydeligt lavere markedsandele, da de koncentrerer deres aktiviteter i Tyskland, og der ville skulle tages hensyn til yderligere konkurrenter. På et sådant udvidet marked ville endelig den særstilling, som RAG har på området for tysk kul, få en endnu ringere konkurrencemæssig vægt.

2. MULIG FORØGELSE AF RAG'S ØKONOMISKE STYRKE

(47) I dommen RJB Mining mod Kommissionen har retten fastslået, at Kommissionen i forbindelse med fusionsproceduren ikke har foretaget en undersøgelse af, om den samlede overførte formue i SBW svarer til den betalte pris på 2 DEM, eller om RAG indirekte har fået overført statsmidler. Kommissionen har derfor i sin fusionsbeslutning af 29. juli 1998 ikke kunnet vurdere, om og i givet fald i hvilket omfang købsprisen på 2 DEM har forstærket RAG's økonomiske og dermed også kommercielle styrke. Tilsvarende skal det i det følgende undersøges,

a) om der i forbindelse med fusionen skete en forøgelse af RAG's økonomiske og kommercielle styrke, og

b) om en eventuel økonomisk styrkelse af RAG frembyder konkurrencemæssige problemer i relation til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2.

(48) Forinden skal det imidlertid for fuldstændighedens skyld fastholdes, at den finansielle støtte, som RAG modtager fra Tyskland til tilpasning af den tyske kulpris til importprisen og til nedlæggelse af produktionssteder, ikke vil kunne forstærke RAG's økonomiske styrke i et konkurrencemæssigt betydeligt omfang. Både tilskuddene til produktionsomkostninger og tilskuddene til nedlæggelse af produktionssteder dækker udelukkende RAG's faktisk påløbne omkostninger.

a) ***Forstærkelse af RAG's økonomiske og kommercielle styrke***

(49) Retten har i sin dom ikke fastlagt kriterier for, hvordan en eventuel forskel mellem købsprisen og den faktiske værdi af SBW og en deraf følgende mulig forøgelse af RAG's økonomiske styrke skal beregnes. Et udgangspunkt, der i det foreliggende tilfælde synes muligt og sagligt korrekt (af flere tænkelige tilgange), vil være, at det med henblik på bestemmelse af en eventuel økonomisk styrkelse af RAG undersøges, hvordan fusionen rent faktisk har påvirket RAG's koncernregnskab. Det giver efterfølgende mulighed for at få et indblik i de økonomiske virkninger af fusionen ([1]) og tillader, navnlig i forbindelse med risiciene for SBW på kulområdet, at der i det mindste kan foretages en beregning af den maksimale værdi (ved en »worst case«-scenario-betragtning) for en eventuel kapitaltilførsel, som i det foreliggende tilfælde er tilstrækkelig for analysen.

(50) Tilsvarende har Kommissionen anmodet revisionsfirmaet BDO om at gennemføre en undersøgelse med henblik på at konstatere, hvilke virkninger fusionen kunne få for RAG's koncernregnskab. Undersøgelsen viser, at RAG gennem overtagelsen af SBW kunne få en regnskabsmæssig fusionsgevinst på [0-500]* mio. DEM. Denne værdi svarer til den regnskabsmæssige nettoværdi af SBW's egenkapital på overtagelsestidspunktet ([0-500]* mio. DEM) minus købsprisen (2 DEM) og minus de med overtagelsen direkte forbundne skatter på finans- og kapitaltransaktioner ([…]* mio. DEM).

([1]) I modsætning til skøn over »overdragelsesværdien« efter de klassiske virksomhedsvurderingsmetoder (f.eks. kapitalværdimetoden, discounted cashflow-metoden), som især på den konkrete kulproduktionssektor i betydeligt omfang er præget af subjektive risikovurderinger og fremtidige udviklingstendenser og således indebærer betydelige usikkerhedsmomenter. Her skal det imidlertid nævnes, at de undersøgelser, som Kommissionen er i besiddelse af, og som er blevet foretaget på basis af de klassiske virksomhedsvurderingsmetoder, når frem til væsentligt lavere værdiansættelser (se betragtning 60).

(51) Over for fusionsgevinsten står de i RAG's koncernregnskab pr. 31. december 1998 gennemførte nedskrivninger af aktiverne i SBW på […]* mio. DEM. Langt de største nedskrivninger vedrørte områderne kraftværker ([…]* mio. DEM) og beholdningen af fast brændsel ([…]* mio. DEM). For kraftværkernes vedkommende drejede det sig primært om en førtidig nedskrivning af SBW's omkostninger til indkøb af energi, der lå over markedsprisen. Hvad angår den delvise nedskrivning af værdien af beholdningen af fast brændsel, drejer det sig om en nedskrivning til verdensmarkedsprisen af lagerbeholdningen, der hidtil har været værdiansat til listepriser.

(52) Undersøgelsen kommer dermed til den konklusion, at den (negative) indflydelse af fusionen på RAG's egenkapital rent faktisk udgjorde minus [0-500]* mio. DEM i RAG's koncernregnskab pr. 31. december 1998.

(53) Med hensyn til fremtidige begivenheder, som kan påvirke indtjeningen, peger undersøgelsen på den mulighed, at de nedskrivninger, som vedrører kraftværksområdet på et senere tidspunkt, i det mindste delvist vil kunne udlignes gennem fremtidige indtægter af kapitalinteresser i kraftværker. Noget tilsvarende gælder for nedskrivningen af lagerbeholdningerne, hvor der eksisterer en mulighed for subventioneret salg af lagerbeholdninger, som er nedskrevet til verdensmarkedsprisen. Endelig peger undersøgelsen på en mulighed for, at RAG i det mindste delvist kan anvende SBW's erhvervsskattemæssigt fremførte tab, mens der samtidig peges på, at det er usikkert, om de tyske skattemyndigheder måske til dels vil afvise muligheden for at fradrage fremførte tab.

(54) Ifølge undersøgelsen kan det imidlertid ikke forventes, at de beskrevne aspekter, som måtte have positive virkninger på resultatet, vil føre til et mærkbart og samlet positivt resultat af fusionen på RAG's økonomiske styrke.

(55) Det må på grundlag af undersøgelsen antages, at den i fusionsbalancen udviste regnskabsmæssige fusionsgevinst på [0-500]* mio. DEM, svarende til nettoværdien af SBW's egenkapital på tidspunktet for fusionen, minus nedskrivninger, inden for rammerne af et hypotetisk »worst case«-scenario kan anses for at være den maksimale værdi af væksten i RAG's økonomiske styrke, som er konkurrencemæssigt relevant inden for rammerne af fusionskontrolproceduren.

(56) En vurdering af de af RAG foretagne nedskrivninger er ikke nødvendig for værdiansættelsen i det foreliggende tilfælde, idet der selv med udgangspunkt i den fulde værdi uden nedskrivning ikke opstår konkurrencemæssige problemer i relation til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2. På grundlag af undersøgelsen kan et krav om opskrivning af SBW's aktiver udelukkes.

(57) For så vidt angår spørgsmålet om økonomisk styrke, kan der endog lægges til grund, at nettoværdien af egenkapitalen umiddelbart efter fusionen ville være til stede i form af likvide midler. Dette ville således være at sidestille med præmissen om en realisationsværdi i SBW til saldoværdi. Ganske vist synes det mere realistisk at tage udgangspunkt i den antagelse, at den forøgede indtjeningsevne har betydet, at den økonomiske styrke kun er forstærket lidt efter lidt og på årlig basis, eller at en eventuel forbedring af RAG's bonitet kun indirekte har skabt større økonomisk styrke. Imidlertid kan en analyse heraf undlades, da der selv med udgangspunkt i antagelsen om, at saldoværdierne er direkte tilgængelige og likvide, ikke rejser sig nogen konkurrencemæssige problemer i relation til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2.

(58) Her skal det endnu en gang understreges, at der for den i betragtning 49 ff. beskrevne metodes vedkommende er tale om en hypotetisk tilgang til bestemmelse af en maksimal værdi. Der blev med vilje ikke foretaget en vurdering af risiciene ved SBW's aktiviteter, da en sådan vurdering nødvendigvis ville hænge sammen med en risikovurdering. Det er i det foreliggende tilfælde heller ikke nødvendigt, idet der selv under antagelse af en hypotetisk maksimal værdi ikke opstår konkurrencemæssige problemer. Det skal imidlertid i denne forbindelse fastholdes, at en ny vurdering af en eventuel forstærket økonomisk styrke, der tager afsæt i en risikovurdering, kan føre til en betydeligt lavere værdi. En afvigelse, der går ud over den maksimale værdi i et »worst case«-scenario, kan udelukkes.

(59) En økonomisk styrke fastsat til en maksimal værdi på [0-500]* mio. DEM ligger i øvrigt i forlængelse af andre af RAG og Tyskland foranledigede undersøgelser af overdragelsesværdien af SBW. De undersøgelser, som RAG har ladet iværksætte […]* fra år 2000, udelukker begge, at overdragelsesværdien af SBW skulle være positiv.

(60) Et første responsum fra konsulentfirmaet Roland Berger fra januar 1996, som den tyske forbundsregering satte i værk, har i sidste instans ikke nogen relevans for den foreliggende problemstilling. Responsummet blev iværksat af Tyskland to år før fusionen med det formål at undersøge saneringskonceptet for SBW. Responsummet havde ikke det sigte at vurdere en overtagelsesværdi eller en eventuel salgspris for virksomheden, men nævner en positiv »omstruktureringsværdi« af kapitalandelene i SBW uden for kulområdet. I en skrivelse af april 2000 til Kommissionen redegjorde Roland Berger imidlertid for, at denne værdi på ingen måde kan anses for at være lig den forventede salgsværdi af disse kapitalandele. Denne omstruktureringsforanstaltning — som er baseret på en »stand-alone«-videreførelse af SBW — blev aldrig gennemført og ville ifølge Roland Berger kun have kunnet realiseres med betydelige investeringer.

(61) Et nyt responsum fra marts 1996 udarbejdet af […]*, som Tyskland ligeledes havde foranlediget iværksat, sigtede på en vurdering af eventuelle virksomhedsoverskridende løsninger for den tyske kulindustri og kommer ikke med nogen vurdering af den samlede virksomhed. Formålet med det tredje […]* responsum fra juli 1998 var at ajourføre værdiansættelserne for SBW og antager, at den beregnede positive værdi af beholdningen uden for kulområdet langt opvejes af en betydeligt højere negativ værdi af kulområdet.

b) ***Konkurrencevirkninger af en mulig større økonomisk styrke***

(62) En forstærket økonomisk styrke, der antages til maksimalt [0-500]* mio. DEM, ville ikke kunne bruges til at styrke RAG økonomisk i et omfang, der ville gøre det muligt for virksomheden at udvise en af de i EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, nævnte former for konkurrenceforvridende adfærd.

(63) Først og fremmest skal det fastholdes, at den forøgelse af den økonomiske styrke, som fusionen maksimalt kunne medføre, kun svarer til under [5-15 %]* af RAG's samlede egenkapital, jf. balancen pr. 31. december 1999.

(64) Desuden er RAG's samlede økonomiske styrke, inklusive en mulig forøgelse, ikke større end den økonomiske styrke hos RAG's vigtigste konkurrenter i den tyske sektor for importeret kul. Nøgletallene i regnskaberne for de vigtigste konkurrenter, RWE Trading, Glencore International, BHP Biliton plc og Rio Tinto plc, svarer stort set til eller ligger over de tilsvarende tal for RAG.

(65) En forstærket økonomisk styrke i RAG har ingen virkninger på den konkurrencemæssige situation for den tyske kulproduktion. Det kan udelukkes, at en forøgelse af RAG's økonomiske styrke ville blive brugt til at subventionere yderligere indenlandsk produceret kul. Subventioneringen af indenlandsk kul er tæt knyttet til de øvre produktionsgrænser. Overskrides disse, ville det uvægerligt medføre faldende subventioner pr. ton indenlandsk kul, således at der i sidste instans ikke ville blive tale om nogen økonomisk fordel for RAG. Samtidig skal der tages hensyn til, at produktionsomkostningerne for indenlandsk kul ligger langt over prisen på importeret kul, således at det ville være nødvendigt med betydelige midler pr tons, hvis dette kul skal kunne sælges i Tyskland eller internationalt. Med den forventede maksimale forøgelse af den økonomiske styrke ville der udelukkende som en engangsforanstaltning kunne opnås en volumen på ca. […]* mio. tons tysk kul (med produktionsomkostninger på ca. […]* DEM pr. ton over prisen på importeret kul), der ville ligge på et prisniveau, så det kan afsættes. Det svarer til blot [0-10 %] af den samlede markedsvolumen.

(66) Den antagne maksimale forstærkede økonomiske styrke ville derudover ikke føre til negative konkurrencemæssige virkninger på importforretningen i Tyskland. For kuls vedkommende drejer det sig om et produkt med lav værditilvækst, hvor den afgørende faktor for en kunde er en lav pris for den ønskede kvalitet. Hvis RAG skulle forsøge at lægge hindringer i vejen for konkurrencen i den tyske sektor for importeret kul ved hjælp af en forstærket økonomisk styrke, kunne virksomheden kun

— fjerne den faktiske eller potentielle konkurrence ved at opkøbe effektive kulminer uden for Tyskland, eller

— trænge faktiske eller potentielle konkurrenter ud af markedet ved at udbyde importeret kul under prisniveauet på verdensmarkedet.

(67) Det kan udelukkes, at RAG ville kunne fjerne en væsentlig del af konkurrencen gennem opkøb af kulminer uden for Tyskland. RAG ville med en forøgelse af den økonomiske styrke i den antagne maksimale størrelsesorden kun kunne foretage begrænsede opkøb, som kun ville forøge RAG's markedsposition marginalt. RAG producerer i sine tyske og udenlandske kulminer p.t. [100-150]* mio. tons om året, hvilket skal sammenholdes med en årlig produktion i hele verden på 3 400 mio. tons. Det vil derfor ikke være realistisk at fjerne et givet antal eksisterende eller potentielle konkurrenter på det tyske kulmarked.

(68) Det kan endvidere ikke antages, at RAG ville kunne fortrænge eksisterende konkurrenter mærkbart og varigt ved i kraft af en forstærket økonomisk styrke at udbyde importeret kul under prisniveauet på verdensmarkedet.

(69) Når en sådan handling ikke er af varig karakter, skyldes det primært RAG's konkurrenters økonomiske styrke, de kun få begrænsninger i adgangen for tysk kulimport og de større økonomiske krav, som skyldes de stigende mængder importeret kul.

(70) Som nævnt i betragtning 64 er RAG's og SBW's fælles økonomiske styrke sammenlignelige, men er under alle omstændigheder ikke væsentligt højere end de vigtigste konkurrenters økonomiske styrke. Det kan derfor antages, at RAG's konkurrenter er i stand til effektivt og med tilstrækkelig vedholdenhed at stå imod lavprisstrategier fra RAG's side.

(71) Den tyske produktion af kul er siden 1995 faldet med næsten 40 % (fra 53 mio. tons i 1995 til 32,7 mio. tons i 2001). Det samlede tyske forbrug af kul er gået tilbage i samme tidsrum (jf. tabel 1 i betragtning 33). Importeret kuls deraf følgende stigende andel af det samlede tyske kulmarked gør det ikke alene mere attraktivt for kulimportører at komme ind på det tyske marked. Det fører også til, at RAG vil skulle bruge betydelige og stigende midler for at imødekomme det stigende behov med importeret kul til nedsatte priser.

(72) Som anført er der kun få begrænsninger i adgangen til det tyske kulmarked. For importvirksomheden er investeringspotentialet af mindre betydning, idet hovedelementet for økonomisk succes er kvalificeret og erfarent personale Selv under den antagelse, at RAG på kort sigt ville kunne fortrænge konkurrenter fra markedet ved at tilbyde priser under omkostningerne, ville disse konkurrenter let igen kunne komme tilbage til markedet, så snart RAG igen forhøjer priserne. Derfor kunne tab, som opstår i det tidsrum, hvor konkurrenterne er fortrængt fra markedet som følge af ikke-omkostningsdækkende priser, senere ikke opvejes gennem højere priser. Det kan derfor ikke udelukkes, at RAG ville forfølge en sådan strategi. I det mindste ville det ikke føre til en varig svækkelse af konkurrencen, da de færre begrænsninger i markedsadgangen, selv hvis det på kort sigt skulle lykkes at fortrænge konkurrenterne, gør det muligt for konkurrenterne igen at komme tilbage på det tyske kulmarked, så snart RAG hæver sine priser til et niveau over konkurrenternes priser, og derved ville RAG's oprindelige nye markedsandele blive tabt, når priserne stiger igen.

(73) Desuden blev det påpeget, at udviklingen i de seneste år har ført til en større prisfølsomhed hos RAG's vigtigste aftagere, som stærkt begrænser RAG's muligheder for at foretage prisforhøjelser ud over niveauet for internationale konkurrerende priser (efter en antaget fortrængning af konkurrenter på det tyske marked). Konkurrencen mellem RAG's vigtigste kunder, kulkraftværkerne (som tegner sig for ca. [75-85 %]* af det samlede tyske kulforbrug), er blevet væsentligt skærpet som følge af de seneste års liberalisering og internationalisering af elsektoren. Derfor kan det udelukkes, at tyske elektricitetsselskaber ville acceptere kul til højere priser, end det sælges til af de internationale kulproducenter til deres udenlandske konkurrenter. Tilsvarende vil tyske jern- og stålproducenter næppe acceptere priser over det konkurrenceniveau, da også de udsættes for en stadig mere intensiv konkurrence.

(74) Endelig skal der tages hensyn til, at en lavere subventionering af RAG's kulimport til Tyskland med det formål at fortrænge konkurrenterne ville have negative konsekvenser for afsætningen af kul, der produceres i Tyskland, til ulempe for RAG. De samlede subventioner fastlægges årligt, som udelukkende ydes med det formål at udjævne forskellen mellem RAG's produktionsomkostninger og gennemsnitsprisen på kul importeret til Tyskland. Således ville en markant »kunstig« reduktion af prisen på importeret kul også få det nødvendige subventionsbeløb pr. ton tysk kul til at stige og dermed i betragtning af det subventionsvolumen, som der er lagt loft over, den eventuelle afsatte mængde indenlandsk kul til at falde. Eventuelle nye markedsandele, som RAG måtte erhverve i forbindelse med importeret kul, ville således blive »spist op« af tilsvarende faldende afsætning af indenlandsk kul.

c) ***Sammenfatning vedrørende forøgelse af den økonomiske styrke***

(75) Det må dermed konkluderes, at selv med udgangspunkt i en hypotetisk maksimal værdi baseret på forskellige »worst case«-scenarier ville det forstærkede økonomiske styrke, som er et resultat af fusionen, ikke kunne styrke RAG økonomisk i en sådan grad, at det ville kunne udvise en af de i EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, nævnte former for konkurrenceforvridende adfærd. Dog skal der tages højde for, at en vurdering af den mulige forøgelse af den økonomiske styrke under en mere fuldstændig vurdering af risiciene ved SBW's forretningsaktiviteter vil kunne føre til en betydelig lavere værdi.

V. **KONKLUSION**

(76) Af ovennævnte redegørelser fremgår det, at den anmeldte fusion ikke giver de involverede virksomheder mulighed for i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, at bestemme priserne, at kontrollere eller indskrænke produktionen eller distributionen eller at hindre opretholdelsen af en egentlig konkurrence på en betydelig del af markedet, eller at unddrage sig de konkurrenceregler, der følger af anvendelsen af EKSF-traktaten, navnlig ved at skabe kunstig fortrinsstilling, som medfører en væsentlig fordel i adgangen til forsyningskilderne og afsætningsmarkederne.

(77) Da de i EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, nævnte forudsætninger herefter er opfyldt, kan den anmeldte fusion godkendes.

(78) Denne beslutning vedrører kun anvendelsen af EKSF-traktatens artikel 66 og foregriber på ingen måde en beslutning fra Kommissionen, som vedrører anvendelsen af andre bestemmelser i EF-traktaten eller EKSF-traktaten og tilsvarende afledt ret, navnlig anvendelsen af bestemmelserne om kontrol med statsstøtte —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

RAG Aktiengesellschafts erhvervelse af den fulde kontrol over virksomhederne Saarbergwerke AG og Preussag Anthrazit GmbH tillades i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til:

RAG Aktiengesellschaft
Rellinghauser Straße 1-11
D-45128 Essen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. maj 2002.

På Kommissionens vegne
Mario MONTI
Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. januar 2003

om retningslinjer for en foreløbig referencemetode til prøveudtagning og måling af $PM_{2,5}$ i henhold til direktiv 1999/30/EF

(meddelt under nummer K(2003) 10)

(EØS-relevant tekst)

(2003/37/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 1999/30/EF af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogendioxid og nitrogenoxider, partikler og bly i luften [1], ændret ved Kommissionens beslutning 2001/744/EF [2], særlig artikel 7, stk. 5, tredje afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 1999/30/EF fastsætter grænseværdier for svovldioxid, nitrogendioxid og nitrogenoxider, partikler og bly i luften.

(2) CEN er ved at udarbejde en standardiseret referencemetode til prøveudtagning og måling af $PM_{2,5}$. Så længe der ikke foreligger en referencemetode, må Kommissionen udstede retningslinjer om prøveudtagning og måling af $PM_{2,5}$ i overensstemmelse med proceduren i del V i bilag IX til direktiv 1999/30/EF.

(3) Rådets direktiv 96/62/EF af 27. september 1996 om vurdering og styring af luftkvalitet [3] bestemmer, at Kommissionen bistås af det udvalg, der er nævnt i direktivets artikel 12, som er sammensat af repræsentanter fra medlemsstaterne og har Kommissionens repræsentant som formand, og at Kommissionen skal tage videst muligt hensyn til udvalgets udtalelser.

(4) Foranstaltningerne i denne beslutning er i overensstemmelse med udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 12, stk. 2, i direktiv 96/62/EF —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Retningslinjerne for en foreløbig referencemetode til prøveudtagning og måling af $PM_{2,5}$, som der henvises til i bilag IX, del V, i direktiv 1999/30/EF, er givet i bilaget til denne beslutning.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. januar 2003.

På Kommissionens vegne

Margot WALLSTRÖM

Medlem af Kommissionen

---

[1] EFT L 163 af 29.6.1999, s. 41.
[2] EFT L 278 af 23.10.2001, s. 35.
[3] EFT L 296 af 21.11.1996, s. 55.

BILAG

VEJLEDNING OM $PM_{2,5}$-MÅLING I HENHOLD TIL DIREKTIV 1999/30/EF

Hensigten med dette dokument er at give luftkvalitetsforvaltere og netoperatører retningslinjer for valg af $PM_{2,5}$-udstyr, som kræves til måling af fine partikler i henhold til det første afledte direktiv om luftforurening. Anbefalingerne gælder ikke for eventuelle andre anvendelser, hvor målingen tjener andre formål, som f.eks. i forbindelse med forskning eller ved indikative målinger.

Baggrund og CEN-standardiseringsarbejde

Artikel 5 i direktiv 1999/30/EF bestemmer, at »medlemsstaterne sikrer, at der installeres og drives målestationer, der leverer data om koncentrationerne af $PM_{2,5}$. Antallet og placeringen af de stationer, hvor $PM_{2,5}$ måles, bestemmes af medlemsstaterne som repræsentative for $PM_{2,5}$-koncentrationerne i den pågældende medlemsstat. Prøvetagningsstederne skal om muligt placeres sammen med prøvetagningsstederne for PM_{10}.« I artikel 7 er det desuden nævnt, at »Det foreløbige udkast til referencemetode for prøveudtagning og måling af $PM_{2,5}$, er anført i del V bilag IX.« Endelig er det i bilag IX fastsat, at Kommissionen i samråd med det udvalg, der er nævnt i artikel 12 i direktiv 96/62/EF, fremlægger retningslinjer.

Generaldirektoratet for Miljø har givet CEN mandat til at udvikle en europæisk standardreferencemetode til måling af $PM_{2,5}$. Metoden er baseret på indsamling af $PM_{2,5}$-fraktionen af partikler i luften under normale forhold og bestemmelse af den gravimetriske masse. CEN TC 264/WG 15 påbegyndte sit arbejde i 2000. De første to valideringsforsøg i marken (Madrid, Duisburg) er gennemført, og to er stadig i gang (Vreedepeel, Wien). Endnu fire forsøg planlægges i Sverige, England, Grækenland og Italien. Valideringsarbejdet forventes afsluttet i 2003. Den endelige CEN standardmetode vil derfor først være til rådighed i 2004.

CEN WG 15 er i øjeblikket ved at afprøve flere typer udstyr til bestemmelse af den gravimetriske masse, som er udstyret med forskellige indsugninger fra europæiske producenter, og også de amerikanske myndigheders referenceprøveudtagningsudstyr:

— MINI-WRAC, prøveudtager med enkelt filter, Frauenhofer Institut for Toksikologi og Aerosol-forskning (FhG-ITA), Tyskland

— RAAS 2,5-1, prøveudtager med enkelt filter, ESM Andersen, USA

— Partisol plus -SCC, sekventiel prøveudtager, Rupprecht and Patashnick, USA

— Partisol FRM, prøveudtager med enkelt filter, Rupprecht and Patashnick, USA

— SEQ 47/50, sekventiel prøveudtager, Leckel, Tyskland

— HVS-DHA 80, sekventiel prøveudtager, Digitel, Schweiz.

Herudover afprøver CEN også en række automatisk måleudstyr, som bygger på dæmpning af betastråling og TEOM (tapered element oscillating microbalance), for at undersøge ækvivalensen med referencemetoden til bestemmelse af gravimetrisk masse:

— ADAM, dæmpning af betastråling, sekventiel, OPSIS, Sverige

— FH 62 I-R, dæmpning af betastråling, filtertape, ESM Andersen, USA

— BAM 1020, dæmpning af betastråling, filtertape, Met One, USA

— TEOM SES, sharp cut-cyklon, Rupprecht and Patashnick, USA.

Problemer ved massekoncentrationsmålinger af $PM_{2,5}$

Der er en række problemer, som delvis er kendt fra tidligere erfaringer med PM_{10}-målinger, som man må tage med i betragtning ved bestemmelsen af $PM_{2,5}$-massekoncentrationer. Foreløbige sammenlignende undersøgelser, der er gennemført i en række EU-lande, viser betydelige forskelle i resultaterne fra bærbare $PM_{2,5}$-prøveudtagere, nemlig op til ± 30 %. Årsagerne til de konstaterede forskelle mellem prøveudtagerne er komplekse og kan inddeles således:

— urenheder på filteret, f.eks. pga. af fordampning ved prøveudtagning eller konditionering af filteret

— urenheder i indsugningens fraktioneringspåsats, f.eks. på grund af dårlig udformning, ændringer af afskæringen på grund af for ringe luftstrømningskontrol og afsætning af partikler på kontaktpladen

— urenheder på grund af prøveudtagningssystemets opsætning, f.eks. partikelaflejring i prøvedudtagningsrøret (især ved lange eller buede rør).

Man bør være opmærksom på, at den kemiske sammensætning af $PM_{2,5}$ er væsentlig forskellig fra PM_{10}, det gælder særlig delvis flygtige partikler (f.eks. ammoniumnitrat, organiske forbindelser), som findes i større omfang i den fine $PM_{2,5}$-fraktionsstørrelse. Partikler, som har en størrelse på mellem PM_{10} and $PM_{2,5}$, består hovedsageligt af inerte komponenter som silica, metaloxider osv. Problemet med tab af delvis flygtige stoffer, som allerede optræder ved indsamling af PM_{10}, kan derfor tænkes at blive endnu større ved $PM_{2,5}$-målinger.

Tabene vil i det væsentlige være afhængige af sammensætningen af aerosolerne og tilstedeværelsen af flygtige partikler samt forskellen mellem den omgivende temperatur og indsamlingstemperaturen. Tabene kan derfor være meget forskellige alt efter sæson og geografisk placering. F.eks. er der indberettet tab på næsten 0 % fra Skandinavien om foråret (aerosoler fra sandspredning på vejene), medens der er konstateret tab på op til 70 % i Centraleuropa om vinteren (aerosoler med højt indhold af ammoniumnitrat).

På denne baggrund kan man forvente, at et prøveudtagningssystem, som på nogen måde opvarmes, vil vise en væsentlig lavere massekoncentrationsværdi for $PM_{2,5}$ end et prøveudtagningssystem, der har samme temperatur som omgivelserne.

Anbefalinger vedrørende overvågning af $PM_{2,5}$

Da der ikke foreligger nogen konklusioner fra CEN's standardiseringsarbejde, gives følgende anbefalinger vedrørende $PM_{2,5}$:

Målemetoden

Det mandat, som Kommissionen har givet CEN, anførte, at den målemetode, der skal standardiseres, skal være baseret på gravimetrisk bestemmelse af $PM_{2,5}$-massefraktionen af partikler indsamlet på et filter under normale forhold. Andre metoder, nemlig dæmpning af betastråling og TEOM (tapered element oscillating microbalance) er ved at blive afprøvet af CEN WG15 for at fastslå deres ækvivalens med den gravimetriske metode. Metoder, som bygger på optisk måling (partikeltælling eller nefelometri), betragtes ikke som anvendelige under direktivet.

Den særlige indsugning til $PM_{2,5}$

I øjeblikket findes der to meget udbredte udformninger af indsugninger, som anvendes til overvågning- og forskningsformål: kontaktplade og sharpcut-cyklon. Afprøvning af begge typer indsugning er i gang, f.eks. inden for rammerne af arbejdet i CEN WG 15. Indsugningens fraktioneringsevne skal være som følger: 50 % af partiklerne med en aerodynamisk diameter på 2,5 μm skal blive indsamlet på filteret.

Måleinstrumenter

Teorien og de tidligere erfaringer fra valideringsarbejdet for PM_{10} viser, at brugen af udstyr, hvor prøveudtagningsrøret og eller -filteret opvarmes under indsamlingen, bør undgås i forbindelse med måling af $PM_{2,5}$. For at begrænse tabet af flygtige partikler mest muligt, bør man i forbindelse med måling af $PM_{2,5}$ foretrække instrumenter, hvor indsamlingstemperaturen ligger så tæt på den omgivende temperatur som muligt.

På baggrund af de ufuldstændige og indbyrdes usammenhængende resultater fra de hidtidige undersøgelser er det ikke muligt at udvælge kandidatinstrumenter til overvågning af $PM_{2,5}$ på nuværende tidspunkt. Det anbefales at være forsigtig ved udvælgelsen af et bestemt måleinstrument. Man bør foretrække en fremgangsmåde, som ikke medfører store investeringer i ressourcer, og som giver mulighed for en tilpasning af målekravene til den fremtidige udvikling (f.eks. den kommende europæiske metode til måling af $PM_{2,5}$, den tekniske udvikling hos instrumentfabrikanterne og den kommende lovgivning om tungmetaller).

Ved indberetningen af data om $PM_{2,5}$ er det væsentlig at sørge for en fuldstændig dokumentering af den målemetode, der er anvendt til at generere dataene.